

Ἀπὸ τὴν σκηνὴν τότε τοῦ Κίντζου μετέβησαν εἰς τὴν τοῦ Ἀνδρέου Παπαδιαμαντοπούλου, ὅστις ὑπεδέχθη αὐτοὺς φιλοφρόνως. Συγχρόνως δὲ ἦλθε καὶ ὁ Κανέλλος Δελιγιάννης μὲ ἄλλους πολλοὺς ἀρχηγούς, καὶ ἰδὼν αὐτοὺς εἶπεν πρὸς τὸν Ἀρχιερέα· « Τώρα, ὅπου ἐβγήκες ζωντανὸς ἐς τὰ χέρια μας, δὲν θὰ σ' ἀφήσωμεν ν' ἀποθάνης. » Εὐθὺς δὲ ὁ Κανέλλος προσεκάλεσε τὸν ἰατρὸν Μ. Κάβαν, ὅστις ἐπεσκέπτετο τὸν Ἀρχιερέα τέσσαρας ἡμέρας, μέχρις οὗ ἀνέβρωσεν ὀλίγον.

Τὴν πέμπτην δὲ ἡμέραν (23 Σεπτεβρίου) ἔγεινεν ἡ ἐφοδος εἰς τὴν πόλιν, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ ἐθεώρουν εὐκρινῶς ὡς ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου ἰστάμενοι, ὀλίγον ὑπεράνω τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Νικολάου, ὅστις κεῖται ἐπὶ λόφου πρὸς τὸ δυτικοβόρειον μέρος τῆς πόλεως καὶ ὀλίγον ἀπέχει αὐτῆς, ὅπου ἐτάφη καὶ ὁ ἐπίσκοπος Ὡλένης Φιλάρετος. Ἐκεῖθεν εἶδον τοὺς Ἕλληνας ἐπελθόντας πρῶτον ἐπὶ τοῦ προμαχῶνος (Δάπιας) τοῦ πρὸς τὴν ἐν Ναυπλίῳ φέρουσαν ὁδόν· ἦσαν δὲ οὗτοι οἱ Ἀγιοπετρίται (Κυνουριεῖς), τοὺς ὁποίους παραχρῆμα ἐμιμήθη ὁ Δημήτριος Δελιγιάννης μετὰ τῶν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν αὐτοῦ Καρυτηνῶν (Γορτυνίων), οἵτινες κατεῖχον τὰ χωρία Μαντζαγρᾶ καὶ Μπασιάκου, καταλαβὼν τὸν προμαχῶνα τοῦ Σεραγίου. Πρὸς δὲ ἰδόντες τὰς σημαίας τούτων ἐπὶ τοῦ φρουρίου ἐστημέναις οἱ ἐν τῷ Ἀγίῳ Βλάσση Ἕλληνες ὤρμησαν πρὸς τὴν πόλιν· ἀλλ' ἅμα προσήγγισαν εἰς τὴν τῆς Καρυταίνης

Πύλην ἐπυροβολήθησαν παρὰ τῶν Ὀθωμανῶν καὶ οἱ σημαιοφόροι ἐθανατώθησαν. Λαβόντες δὲ παραχρῆμα τὰς σημαίας ἄλλοι στρατιῶται προὐχώρησαν ἀτρομήτως εἰς τὸ τεῖχος, ἐφ' οὗ ἀνάβάντες πολλοὶ ἔτρεψαν εἰς φυγὴν τοὺς Ὀθωμανούς· ἀνοίξαντες δὲ τὴν πύλην εἰσήγαγον καὶ τοὺς λοιπούς. Ὡσαύτως πράξαντα καὶ τὰ ἄλλα σώματα τοῦ πολιορκουόντος τὴν Τρίπολιν Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, εἰσήλθον εἰς τὴν πόλιν. Οὕτω λοιπὸν παντὸς τοῦ στρατοῦ εἰσορμήσαντος οἱ μὲν τῶν Ὀθωμανῶν πάραυτα παρεδίδοντο, οἱ δὲ ἀντεῖχον βραχὺν χρόνον μαχόμενοι ἐκ τῶν οἰκιῶν αὐτῶν, ἄχρις ὅτου καὶ οὗτοι καὶ οἱ ἐπὶ μακρότερον μετὰ καρτερίας μεγάλης ἀντιστάντες τοῦ μεγάλου Προμαχῶνος (μεγάλης Δάπιας) φρουροὶ μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας παρέδωκαν τὰ ὄπλα. Διὰ τὴν μεγίστην δὲ σφαγὴν καὶ τὴν πληθὺν τῶν πτωμάτων, μολυνθέντος τοῦ ἀέρος καὶ μεγάλης δυσωδίας ἀποφερομένης, δὲν ἠδυνήθη ὁ Μητροπολίτης Τριπόλεως μετὰ τοῦ ἱεροδιακόνου αὐτοῦ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πόλιν, ἀλλὰ προτραπείς ὑπὸ τῶν ἰατρῶν, μετέβη εἰς τινὰς τῶν κωμοπόλεων τῆς Γορτυνίας εἰς ἐντελῆ ἀνάβρωσιν τῆς υγείας αὐτοῦ.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τούτων. Οἱ δὲ λοιποὶ ἠλευθερώθησαν τὴν ἐπομένην ἡμέραν, καὶ ἕκαστος ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἴδια, ἐπιζητάντων μετὰ τὰ πολυώδυνα ταῦτα βάσανα πολλὰ ὀλίγων· ἀφ' οὗ οἱ λοιποὶ ἀπεβίωσαν οἱ μὲν ἐντὸς τῆς φυλακῆς, οἱ δὲ ἅμα ἐξεληθόντες, ἐξ ὧν